

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 56.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874386608/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

ind, lave, i sin Tid rødmaalede Vinduer med smaa bitte, blyindfattede Ruder. Om Sommeren skjulte en vild Rosenbusk, der var bunden op til Væggen, venlig den usle Boligs Armod, som Vinteren nu ubarmhertig havde blottet. Løddet var lukket, og det saa' ikke ud til, at nogen vilde komme ud og aabne det. Povlsen holdt stille, ventede en Stund, blev utaalmodig og svippede paa Vinduet med sin Ridepisk. En gammel kroget og forslidt Bondeskone, hvis Hænder lignede Gulerødder, der lige er trukne op af Jorden, viste sig endelig i den af to Lemme bestaaende Dør.

— Aa jeg hørte ingenting, Hr. Forvalter, jeg stod og ragede med Tøsen. Ja det er haardt, naar man sidder i et jordløst Hus, at faa saadant noget at passe.

— Hvad for noget? spurgte Povlsen. Da han saa' paa Konen, opdagede han, at hun græd, saa Taarerne sivede ned gennem hver Rynke paa Kinderne.

— Aa det er Kirstens Tøs, jeg mener; min Datters, hende, der kom galt af Stedovre til Deres med den svenske Rad, ham, Matersvenden, der rømmede af Landet, lige før Ulykken skulde til at ske. Ja, at der ogsaa kan være saadanne Skarnsmennesker til!

Nu erindrede Povlsen den stakkels Piges Historie — en gammel Historie, der dog altid bliver ny paa Landet. Han var selv glad og fornøjet, fuld af Tillid og Haab. Her fik han paa én Gang i en modtagelig Stemning et Billede af Livets bitre, kummerlige Nød holdt lige hen for sig.

Han nikkede med et forstaaende Blik til Konen og blev holdende, medens hun snakkede.

— Ja Kirsten maatte jo til det, da hun havde gjort Barsel, ja det ved Gud hun maatte; og det var vel bedst for hende saadan; men se, Barnet vilde Forherre jo ikke tage, skønt det er et usselt lille Skidt, som ikke vil trives. Doktoren siger, at det skal have Luft, men det kan da aldrig være rigtigt at lukke Kulde ind midt om Vinteren, og de Smule Vinduer dér har jo i mange Aar været spigrede til med Søm for at holde Kulden ude, ja Gu' har de saa. Saa siger han, det skal have god Levemaade. Ja vi kan jo ikke skaffe det anden Levemaade end den, Manden og jeg vi faar, det kan vi sgu da ikke. Forvalteren skulde bare se, hele Ansigtet sidder i et blodigt Rød paa det. Ja det er haardt for fattige Folk . . . og nu fulgtes Ordstrømmen af en tilsvarende Strøm af Suk og Hulken.

Da fik Povlsen pludselig den Idé, som vi saa' at han udførte.